

Nr 91.

Av fröken **Eriksson**, om viss ändring av förordningen den 8 maj 1925 angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker.

Vid 1924 års riksdag väcktes tre stycken motioner i syfte att söka uppnå en förbättrad uppsikt över utskänkningsen av alkoholfria drycker. Bevillningsutskottet hemställde att motionerna icke måtte föranleda någon åtgärd men riksdagen beslöt att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning på vad sätt och under vilka former utskänkning av tillagade alkoholfria drycker eller maldrycker kunde göras beroende av utav Kungl. Maj:ts Befallningshavande eller annan myndighet meddelat tillstånd.

Efter verkställd utredning framlade *Kontrollstyrelsen* förslag till förändring angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker. I sin motivering framhöll *Kontrollstyrelsen* bl. a.: Under det att på vissa orter missförhållandena icke alls eller endast i obetydlig utsträckning förekomma, vore förhållandena å andra orter återigen sådana, att ett kraftigare ingripande vore påkallat. Det måste anses önskvärt att å dylika orter en särskild prövning komme till stånd, icke allenast huruvida den person, som ville öppna utskänkingsrörelse vore lämplig att förestå rörelsen, utan även huruvida det med hänsyn till antalet redan förefintliga ställen kunde anses tillrädligt att lämna medgivande att öppna nya; prövningen borde givetvis också avse huruvida den ifrågasatta platsen för ett utskänkingsställe kunde anses lämplig ur ordningssynpunkt.

Chefen för Finans-Departementet, Statsrådet Wigforss, förordade att kontrollstyrelsens förslag lades till grund för lagstiftning i ärendet, och 1925 års lagtima riksdag antog även nu gällande Kungl. förordning av den 8 maj 1925 angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker. Vid ärendets behandling i riksdagen yttrade emellertid *Bevillningsutskottet*:

»Den av kontrollstyrelsen till stöd för förslaget om införande av tillståndsförfarande lämnade motiveringen vill utskottet icke godkänna i vad förutsattes, att nykterhetsnämnderna skola vid avgivande av sina yttranden över ansökningar om tillstånd taga i särskilt övervägande behövligheten av den ifrågasatta rättigheten, ävensom att länsstyrelsen skall vid prövningen av ansökan om tillstånd taga hänsyn till antalet redan förefintliga utskänkingsställen.»

Den begränsning av lagstiftningens räckvidd som sålunda gjordes av bevillningsutskottet vid 1925 års riksdag har visat sig utgöra ett allvarligt

hinder vid beivrandet av de missförhållanden, som framtvingade 1925 års lagstiftning. I de största städerna, där missförhållandena redan förut voro mest framträdande, har den ohämmade konkurrensen frambragt en stor mängd små och mindre väl skötta företag, vilka utgöra ett allvarligt hinder för skapande av en hög kafékultur. En förbättrad lagstiftning torde därför vara oundgängligen nödvändig. Ett bättre tillstånd torde kunna uppnås på så sätt, att lagstiftningen om alkoholfria drycker bringas i närmare överensstämmelse med lagstiftningen angående försäljning av pilsnerdricka och särskilt då bestämmelserna i § 13 av K. F. den 11 juni 1919 angående försäljning av pilsnerdricka.

I anledning härav får jag föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning huruvida icke till bestämmelserna i Kungl. förordningen den 8 maj 1925 ang. försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker bör fogas föreskrifter av samma innehåll som i § 13 punkt 3 och 4 i gällande Kungl. förordning ang. försäljning av pilsnerdricka.

Stockholm den 22 januari 1941.

Sigrid Eriksson.